

KÖYE İLK ADIM PROGRAMI MEZUNLARI

MEZUN POSTASI

İçinde neler var?

BULUŞMALAR

Mezun Buluşmalarından Öne Çıkanlar	2-4
Kastamonu'da İlk Etkinlik Nasıl Planlandı?	5-6

GEZİLER

Kastamonu'da Bir Köy Ziyareti	7-8
KODA'nın Orhaneli Ofisinde Bir Gün	9-10

KÜLTÜR & SANAT

Kastamonu'da Film Etkinliği: "Hıçkırık"	10-11
İzmir'de Film Etkinliği: "Koro"	12
Cahil Hoca'ya Cahil Kalmak	13-14

KPSS VE SONRASI

KPSS Hazırlık Notları	14
Bir KPSS Hazırlık Notu Daha	15
KPSS Notlarımız Bitmedi Hala	16
Atama Sürecine Dair Deneyimler	17
KİA Mezunları Öğretmenlerimiz Şimdi Neredeler, Nasıllar?	
İsmail Artan ile Söyleşi	18-19
Sinem Dağ ile Söyleşi	20-22

Köye İlk Adım Programı ile birlikte, 2019 Bahar döneminden bu yana 1000'e yakın öğretmen adayıyla yollarımız kesişti. O adaylardan kimileri kırsalda öğretmenlik yapmaya bile başladı! Geçen bu süreçte gördük ki Köye İlk Adım Programı'nda birbirimizden çok şey öğrendik ve hem eğitim fakültelerinde olmaya devam ettikçe hem öğretmenliğe başladıktan sonra birbirimize katacağımız daha çok şey var. Farklı şehirlerden, farklı üniversitelerden, farklı görüşteki insanlarla buluşabileceğimiz çok zengin bir ağın içinde desteklendiğimizi, beslendiğimizi ve deneyimlerimizin etkisini paylaşarak çoğaltıyor, bunu görerek güçlenmeye devam ediyoruz.

Mezun Postası bir yandan bu dönem içinde yaptıklarımızın arşivini tutarken aynı zamanda, geçmişten birikimleri yarına taşıyabilmemiz için bize bir yol sunuyor. İçinde; üniversitelerde ya da çevrim içinde yapılan öğretmen söyleşileri, kitap-film tartışmaları, köy-kırsal ziyaretlerine dair notların yanı sıra, KİA mezunlarının KPSS hazırlık, atama öncesi okul tercihleri, atanma ve öğretmenliğinin ilk yılı deneyimleri bulunuyor. Bu ilk sayımız. Devamını daha da kalabalıklaşarak getireceğimizden hiç şüphemiz yok.

Mezun Postası yolculuğunu başlatıp bu noktaya getirmemize emek veren, yazı başlıklarına birlikte karar verdiğimiz, editörlüğü paylaştığımız KİA mezunları Abdullah Furkan Doğan ve Delal Lokurlu başta olmak üzere; yazılarıyla, fikirleriyle, paylaşımlarıyla Mezun Postası'na katkı sunan herkese çok teşekkür ediyoruz.

Burada okuyacağınız yazılarla ilgili fikirlerinizi, önümüzdeki yıl Mezun Postası'nı geliştirebilmemiz için tüm yorum ve önerilerinizi kia@kodegisim.org adresine yazmanızı bekliyoruz.

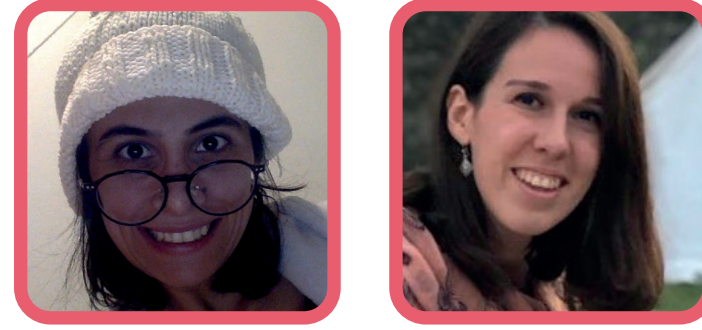
Keyifli okumalar!

BULUŞMALAR

“ Mezun Buluşmalarından Öne Çıkanlar ”

Yazar: Gökçen Karaman & Özüm Baykaş

Alanya

KİA 2 dönemdir aynı öğrencilerle devam ettiğinden, Alanya grubu tek dönemde 'KİA mezunu' olmadı. Onun için onlarla yediğimiz yemekte programı yürüten Serdar Hoca da yanımızdaydı. Pek şık bir restoranda, ilk KİA yemeğimizin heyecanını yemek başından sonuna koruduk.

Burdur

Kar tatili olan bir günün akşamında, buzlar üzerinde kaya kaya gittik buluşmaya. Bir restoran düşünün ki o akşam bizim için ayrılmıştı sanki. Burdur grubuyla çevrimiçi buluşmalarda birbirimize bir türlü doyamamıştık, yüze yüze buluşmamız da farklı olmadı. Sıcak ve samimi bir yemek sonrası, 'Hemen tekrarı olmalı!' diyerek yine buzlar üstünde kaya kaya ayrıldık.

İzmir

İzmir'de yeni bir mekanı birlikte keşfettik. 2, 3 ve 4. sınıflardan öğretmen adaylarının bir arada olmasının, deneyim paylaşmasının ne kadar önemli olduğunu hep birlikte gördük. Aynı mekanda, birlikte başka neler yapılabileceğini planlayarak akşamı kapattık. Planlama biraz da olsun tuttu :) Ege grubu, dönem içinde film etkinliğini de yine Bayetav'ın bu mekanında yaptı.

Edirne

Rüzgar çıkınca gideceğimiz yerin fırını yakılama-
dı, biz de lahmacun için Meriç Nehri yanında baş-
ka bir mekana gittik. Ne mutlu ki planı hemen
değişebildik. Yemek sonrası Edirne'nin tarih ko-
kan sokaklarında uzun uzun yürüdük, köprüde
fotoğraflar çekildik.

Diyarbakır

Tam bir ziyafetti! Eskileri yenilerle, tecrübeyi
taze kanla, Zoom'daki sesleri yüzlerle buluştu-
ran, kameralarını açmayanları bedenlen misafir
eden bir ortamdı, kahkahalarımız, sesimizi du-
yurabilmek için daha da yükseltişlerimiz, şarkı
türkülerimiz de bizimleydi. 46 kişiyle dönemin
en kalabalık yemeğiydi! Şimdilik yeni rekoru-
muz, seneye kırılmayı bekliyor.

Bursa

Sadece KİA ya da KİA mezunu değil, eğitimin
amacı ve nasıl olması gerektiğine dair de tar-
tışmalar yaptığımız felsefik bir buluşmaydı. Ko-
nuşmalarımızın sonunun gelmeyeceğini anla-
dığımız, düşene düşene güldüğümüz, az kişiyle
pek etkili bir buluşmaydı!

Muş

Sınıflar arası etkileşimin bol olduğu, dışarının
buz sohbetimizin sınırsız olduğu kalabalık bir
akşamdı. KİA bu dönem Muş'ta uygulanmıyor-
sa bile, KİA mezunları tüm coşkusuyla oradaydı.
Cuma Hoca'nın kahkahaları ve Ayça Hoca'nın
nağmeleri de :)

Ankara

Hacettepe'nin hem mezuniyet kutlamasının ertesi gününe hem final haftası öncesindeki Cumartesi gününü bulmayı nasılsa başardık. Hal böyle olunca, buluşmada da az sayıdaydık. Ama nasıl olduysa, en uzun süren, en çok yediğimiz, bir an bile susmadığımız ve en fazla sayıda gelecek planıyla ayrıldığımız buluşma da bu oldu.

Siirt

Buluşmadan önceki gün Siirt Üniversitesi kampüsünde yürürken tesadüfen karşılaştık kimi KİA mezunlarıyla. 'Duyuruyu Whatsapp'tan ulaştırmazsak, ayağınıza getiririz' der gibi çağırdık onları. 'Bir üniversite öğrencisi Siirt'te ne yapar?' sorusuna uzun uzun cevap aradığımız, listeyi çok da uzatamadığımız bir buluşma oldu. Anladık ki KİA mezun etkinliklerinin dolduracağı boşluk çok. Yeter ki kollar sıvansın :)

Kastamonu

Hazır gelmişken tek bir buluşmayla bırakmayalım, birlikte başka neler yapılabileceğine bakalım, dediğimiz bir buluşmaydı adeta. Ertesi gününde film izleme etkinliği ve teleskopla ay gözlemi yaptık. "Ay gözlemi ne alaka?" demeyin, biz hocasından öğrencisine heyecanlanmayı, heyecanını yüksek tutmayı seven bir grubuz.

Van

Upuzun bir masada uzayıp giden bir sohbette buluştuk Van'da. "Van'da hava durumu hiç belli olmaz, şimdi yağmur yağarken beş dakika sonra güneş açar." görüşü herkes tarafından benimsendiğinden, bahar günü kapalı bir mekan seçmemiz gerekti. Bir sonrakini, Van Denizi (Göl denmez dediler Van'da) kenarında yapmaya, planlamalarda dönem sonunu beklemeden adım atmaya kararlı kalktık, yılın son mezun buluşmasından :)

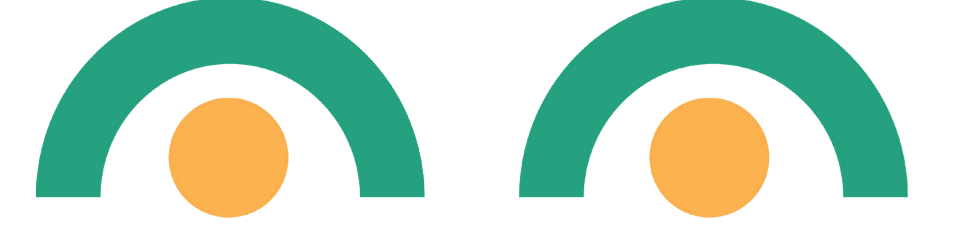
Kastamonu'da İlk Etkinlik Nasıl Planlandı? "

Yazar: Meltem Yalçın

Öykü Hocamızdan Rümeysa'ya etkinliği gerçekleştirmemiz adına bizi harekete geçiren bir mesaj geldi. Mart ayı içerisinde bu etkinliği gerçekleştirmeliydik çünkü önümüzdeki ay hem ramazan hem de vizeler başlıyordu. Bunun için ise az zamanımız vardı. Yetiştirebilir miyiz, daha sonra mı yapsak, hiç planlama yapmadık ki, yok yetişmez gibi bir sürü kalıplar geçti aklımızdan ama tüm bunların yanında sınıf öğretmenliği adına bir etkinlik düzenlemek, bu süreci tatmak, bir öğretmenle yüz yüze buluşmak ve deneyimlerini dinlemek, güzel anı biriktirmek vardı. Pandemi sürecinde en çok özlem duyduğumuz şeyler bu tür etkinliklerdi.

Grupça aynı hissiyatla başladık. 18 Mart günü, Kastamonu Üniversitesi'ndeki Köye İlk Adım mezunları olarak ilk yüz yüze grup toplantımız ile görev dağılımını yaptık. O gün içerisinde Hafife Hocamızla iletişime geçerek konuşma yapacak öğretmenimizi ve günü belirledik. Konuşma yapacak öğretmenimize Hafife Hocamız sayesinde ulaştık. Ayşe Alemlî öğretmenimiz Kastamonu Eğitim Fakültesi'nden mezun, üniversitemizde yüksek lisans yapmaktaydı. Konuşmacı öğretmenimiz ve günümüz belirliydi Tarih: 31 Mart 2022 Saat: 14.00 Yer: Ahmet Yesevi Konferans Salonu. Hafife Hocamız dekanla konuştu, olumlu karşılandı etkinliğimiz. Otobüs ve konferans salonu için Hafife Hocamız dilekçe yazdı ve onaylandı.

"Arkadaşlar merhaba! Köy Okulları Değişim Ağı Öğretmen Buluşması kapsamında Kastamonu KODA olarak ilk etkinliğimizi gerçekleştiriyoruz."

23 Mart günü, Kastamonu KİA mezunları olarak Zoom görüşmesi yaptık görev dağılımlarını netleştirdik, etkinliğin taslağını oluşturduk. Görevler; afiş ve davetiye hazırlama, sunucunun belirlenmesi ve sunucu metni, moderatörün belirlenmesi, hediye, etkinliği duyurma (sınıf öğretmenliği wp gruplarına atma), davetiyeleri okuldaki hocalara dağıtma, etkinlik için bir Whatsapp grubu açma ve gelenleri belirleme, etkinlik başlamadan önce çalacak müzikleri belirleme...

24 Mart günü, okulda Hafife Hocamıza etkinliğin taslağını gösterdik. Bunların yanında etkinliğe öğrencileri çekmek için farklı neler yapabiliriz diye düşünmeye başladık. Aklımızdan neler geçmedi ki! Drama, eğitsel oyunlar, yarışmalar, hediye çekilişi, danslı hareketli oyunlar ve bunlar gibi birçok şey. Ama ortak fikrimiz müziğin olmasıydı.

GEZİLER

“ Kastamonu’da Bir Köy Ziyareti ”

Yazar: Aliye İlayda Taşkiran

İstediğinizi yapmakta özgürsünüz

Dönem sonu yaklaşmıştı ve dönem bitmeden yapmak istediğimiz bir etkinlik etkinliğimiz olarak köy okulu ziyareti kalmıştı. Okulumuzun bitmesine 2 hafta gibi bir süre kalmıştı. Finallere bırakmadan köy okulu etkinliğimizi hemen yapmalıyız dedik. 3 Haziran Cuma gününe karar kıldık. Biz ise 25 Mayıs’taydık. Bu bizim için çok yakın bir tarihi ama alternatif bir tarihi ayarlama şansımız yoktu. Kimimizin sunumu, kimimizin önemli dersleri, kimimizin ise stajı vardı. Herkese uyan bir tarih bulmak da çok zordu.

İnebolu’da önceden gittiğimiz bir köy okulu vardı: Özlüce İlkokulu. İçinde ortaokulu da bulunan bir ilkokuldu. Onun müdürü ile iletişime geçtik. Ama bizim gideceğimiz tarih LGS sınavından bir gün önce olduğu için uygun olmadı çünkü sınav hazırlıkları vardı. Bizi başka bir köy okulunun müdürüne yönlendirdiler: Korupınar İlkokulu. Onun müdürüyle anlaştık, ihtiyaçları belirledik. Müdür bize geleceğimiz gün ana sınıfların mezuniyeti olduğunu söyledi ve o günü tamamen bize bıraktı. İstediğinizi yapmakta özgürsünüz, dedi.

Sıra ulaşımı ayarlamaktaydı. Bizi en çok zorlayan kısım burasıydı, çünkü üniversitenin otobüslerinden yararlanamıyorduk. Gideceğimiz tarihte üniversitemizin başka bir etkinliği vardı ve otobüslerin için kullanılacaktı. Belediyenin otobüslerini kullanabilmek için dilekçe yazmamız gerekiyordu ve bu işlemler uzun süren işlemlerdi. Aylar öncesinden ayarlanması gerekiyordu. Burada köy okulu ziyareti yapmak isteyen arkadaşlara bir öneride bulunalım: Dilekçe işlerini sakın son günlere bırakmayın :) Dilekçelerin değerlendirilmesi, uygun görülmesi, cevabın gelmesi... Bizim böyle bir vaktimiz yoktu, belirlediğimiz tarihte gidebilmemiz için daha hızlı yollara başvurmamız gerekiyordu. Ya hemen çözümler üretip işe koyulacaktık ya da dönemi köy okulu gezisini yapamadan kapatacaktık. Kolları sıvadık.

Otobüs firmalarını aradık ama bize çok yüksek miktar söylediler. O kadar bütçemiz yoktu. Daha sonra uzun uğraşlar sonucunda uygun bir firma ile 17 kişilik bir otobüs ayarladık. Otobüsün koltuk sayısına göre kontenjanımızı da belirledikten sonra sıra duyurusuna geldi. Whatsapp’tan duyurumuzu paylaştık ve 16 kişi ile 3 Haziran Cuma sabahı saat 8.00’de Köy okulu etkinliğimiz için buluştuk. Otobüsümüz 50 dakika geç geldi ve çok da iyi bir otobüs değildi. Yolculuğumuz da otobüsümüz kalitesinden dolayı 2 saat sürdü. Ama daha uzun sürecek olsaydı da hiç bıkmadan giderdik.

Okulumuzdaki müzik öğretmenliği öğrencilerinden rica etsek bize destek olurlarmı, düşüncesi bizim içimizi ısıtmıştı. Hemen Hafife Hocamızla fikrimizi paylaştık. Ayşe Öğretmenimizin eşi, fakültede müzik bölümünde bir hocamızdı bunu öğrendiğimizde hepimizin yüzünde, ‘Oldu bu iş!’ gülümsemesi belirdi. Fakültedeki hocamızla iletişime geçtik fikrimizi açıkladık ve olumlu karşıladı. Müzik öğretmenliği bölümünden dört arkadaşımız da o gün bize eşlik edecekti. Etkinlik akışımız böylece netleşti: Giriş ve Selamlama Konuşması, Saygı Duruşu ve İstiklal Marşı, KODA Tanıtım Sunumu, Öğretmen Ayşe Alemlî’nin Konuşması, Müzik Dinletisi, Kapanış.

25 Mart günü, afişimiz hazırlandı, Whatsapp gruplarına şu mesaj atıldı: “Arkadaşlar merhaba! Köy Okulları Değişim Ağı Öğretmen Buluşması kapsamında Kastamonu KODA olarak ilk etkinliğimizi gerçekleştiriyoruz.

“Köyde Öğretmen Olmak” adlı söyleşimizde daha önce köy okulu öğretmenliği yapmış Sınıf Öğretmeni Ayşe Alemlî hocamız bizimle olacak. Katılımlarınızı bekliyoruz.”. Afişler okul panosuna asıldı, davetiyelerimiz hazırlandı çıkartıldı ve hocalarımıza dağıtılmaya başlandı. Ayrıca Hafife ve İlkay Hocamız dersine girdikleri öğrenciler için etkinliği zorunlu tuttu. Sunucu konuşması İlkay Hocamızın önderliğinde eklemeler çıkarmalar yapılarak hazırlandı, plaket alındı. Haftayı böyle tamamlamış olduk.

29-30 Mart günleri, etkinlik yerimizde prova almak için toplandık. Afişi, müzikleri ve sunumu görevlilere verdik. Müziklerimizde gelen arkadaşlarımıza KODA’dan alışkın oldukları Şubadap Çocuk’tan Çekirdeksiz Domates şarkısına yer verdik. Sunucu, moderatör ve müzik dinletisi yapacak arkadaşlarımız zaman da tutarak prova yaptık.

Ve 200 kişilik etkinliğimize artık hazırдық.

Müzik öğretmenliğinden olan arkadaşımız yolda gitar çaldı, birlikte şarkılar söyledik. Unutamayacağımız bir yolculuk yaşadık. Küçük, eski ve yanık kokan otobüsümüzde sıcak samimi anlar yaşadık ve Korupınar'a vardık. "Nerelere geldik böyle" dedik. Mükemmel bir manzarası vardı. Yemyeşil dağların arasında küçük küçük yamaca yapılmış evler... Görünce, "Oralara nasıl evler, yollar yaptınız da geldiniz buralara" diyorsunuz.

Korupınar köy okuluna vardık. Bizi müdür karşıladı ve elimizdeki yüklerle onu takip etmeye başladık. Bizi aşağıya doğru bir yokuş bekliyordu. Ama ne yokuş! Yolda gördüğümüz köy halkı da bizi sıcacık karşıladı. Sonra okula geldik. Okul üç sınıftan oluşuyor. Anasınıfı, 1-2 ve 3-4'lerle iki birleştirilmiş sınıflı 30 kişilik bir okul. Sınıfların içleri fena değildi, güzeldi. Bahçesi çok küçüktü. Öğretmen lojmanından bozma bir kütüphane yapılmıştı. Emek verilmiş olduğu her halinden belliydi ve güzeldi. Kitap zenginliği vardı. 1 ve 2. sınıfların bulunduğu sınıfa girdik. Oraya malzemelerimizi bıraktık. Bir programlama yaptık. Veliler geldiği için önce mezuniyeti yapalım dedik. Ana sınıflarını ve 4. sınıfları mezun ettik. Sonra etkinliklerimizi yapmaya başladık. Çocuklar çok eğlendiler. Dans atölyesi, sanat atölyesi ve müzik atölyesi olarak öğrencileri atölyelerde ağırladık. Atölyeler bittikten sonra da eğitici oyunlar oynadık.

Müdür Bey, bizler geliyoruz diye annelerden pastalar, börekler yapmasını rica etmiş. Herkes elinden geldiğince bir şeyler yapıp gelmişti. Annelerin yaptıkları yemeklerle karnımızı doyurduk. Onlarla sohbetler ettik. Hepsisi de bu okulda okumuşlar ve bu köyde herkes birbiri ile akrabaymış mesela, bunları öğrendik. Bize anlatırken eski anılarını tazelediler. Eskiden okul çok kalabalık olurmuş. Sınıfları 30 kişilik

falanmış. Çok göç de veren bir köy değilmiş. En çok nüfusu olan köy burasıymış. Buna rağmen şimdi okulun tamamı 30 kişilik. Eskiden okulun bahçesinde betonda yokmuş. Hep çamur olurmuş. Hayal edince çok fena. O yokuşu inmenin zorluğundan bahsettik yüklerle. "Sen bir de kar yağdığında gör!" dedi. O an şok olduk. Doğru! Bu insanlar kışın ne yapıyordu? Daha sonra çocukların evleri de uzaktı, burası köydü ama hem yokuş hem de aşırı seyrek bir yerleşim vardı. Güney burnu falan diye bahsediyorlar, köyün o kısmından gelen öğrenciler için daha zormuş. Her sabah annesi babası öğrencilerle birlikte yürüyerek okula gelir, çocuklarını bırakır geri dönerlermiş. Çocuklar, büyüdükten sonra artık kendi başlarına gelirmiş.

Okulda etkinliklerimizi de yaptıktan sonra artık okuldan ayrıldık ve İnebolu'nun sahiline gittik. Arkadaşlarımızla beraber gitar eşliğinde vakit geçirerek günümüzü sahilde taçlandırdık. Çok keyifli bir gündü. Hem çocuklar hem biz hem de veliler çok eğlendik. Bir gezinin tarihi ve yerine karar verdikten sonra, ücretsiz yararlanabileceğimiz (belediye, üniversite gibi) araç imkanlarını kullanmaktan, bu imkanlar yoksa başka neler olduğunu bulmaya kadar birçok şey öğrendiğimiz bir etkinlik oldu. Köyde geçirdiğimizse, çok ama çok öğretici bir gündü.

Otobüsteki sınırlı koltuk sayısı nedeniyle kişi sayısını sınırlı tutmak zorunda kalmayacağımız nice köy ziyaretlerine :)

KODA'nın Orhaneli Ofisinde Bir Gün

Yazar: Abdullah Furkan Doğan

Merhaba; KİA sürecinden sonra KODA'yla ilişkimiz hep devam etti. Uludağ Üniversitesi öğrencileri olarak KODA'nın, Bursa Orhaneli ofisini ziyaret etmeye karar verdik. Ekipteki diğer kişilerle -özellikle çevrim içi derslerden bildiğimiz Cavit öğretmenimizle- yüz yüze tanışabilmek, Orhaneli'deki ofisi görebilmek, KODA'nın diğer çalışmalarını öğrenebilmek ve kırsalda çalışma üzerine bir eğitim almak üzere bir buluşma planladık.

Buluşma günü güzel bir Cumartesi sabahına uyandım. Ardından buluşma yerine gittim. KİA mezunu arkadaşlarımız geldiği gibi, henüz KODA'yı yakından bilmeyen, birinci sınıfta olan arkadaşlarımız da gelmişlerdi. Onlar da KODA'dan birileriyle tanışacakları için heyecanlılardı. Etkinliğe katılacak olan arkadaşların tamamlanmasıyla birlikte, Öykü öğretmenimiz bizi almaya geldi. Bursa Orhaneli ofisine geçtik.

İki katlı bir binanın üst katı KODA'ya aitti. Genişçe bir salon ve büyük bir balkon vardı. Balkondan yemyeşil dağ manzarası gözüküyordu. Kahvaltımızı yapmak üzere binanın bahçesine indik. Öykü ve Hatice öğretmenlerimizle sohbeti ilerlettiğimiz, gelen herkesle tanıştığımız bir kahvaltı yaptık. Ardından Hatice öğretmenimizle, onun eğitimini aldığı 'Points of You' kartlarını kullanarak bir tanışma etkinliği gerçekleştirdik. Önümüze üstünde kelime de bulunan çeşitli fotoğrafları dizdi. Fotoğrafların altında neşe, sevinç, korku gibi kelimeler yazmaktaydı. Hatice öğretmenimiz kartlarda yazan kelimelere bakmadan iki fotoğraf seçmemizi istedi. İlk fotoğraf bu toplantıya gelen kendimizi son fotoğraf ise buradan ayrıldığımızdaki etkinlik sonu kendimizi temsil edecekti. Önümüzde dizili olan fotoğrafları seçerek sohbet ettik.

Tanışma etkinliğimizin ardından eğitime başladık. Bir köye ilk kez gittiğimizde neler karşılaşp neler yapabileceğimize dair bir canlandırma yapacaktık. Öncelikle, köyü ve köyü oluşturan unsurları konuştuk. Katılımcı arkadaşlar olarak öğretmenlerimiz bizi iki gruba ayırdı. Bir grup köy ahalisi olurken, diğer grup köye tanışmaya giden KODA ekibi oldu. Farklı odalara geçerek nasıl davranacağımızı konuştuk. Ben, KODA üyesi olacak olan ekipte idim. Köye gittiğimizde nelere dikkat etmeli, neler yapmalıyız diye arkadaşlarımızla beyin fırtınası yaptık. İlk olarak görüşmemiz gereken kişiyi tartıştık. Köyün öğretmeniyle mi konuşacaktık önce, yoksa muhtarla mı?

Gideceğimiz köyde kendimizi nasıl tanı-
tacaklık? Birkaç kişi olduğumuz için ara-
mızdan bir kişiyi sözcü olarak seçtik. Kö-
yün ihtiyaçlarını anlayabilmek için nasıl
sorular sormamız gerektiğini konuştuk. İlk
önce öğretmenle görüşmemizin iyi olaca-
ğına karar verdik ve öğretmene soracağımız
soruları hazırladık: Öğrencilerin okula
devam durumu, köydeki velilerin eğitime

yönelik tutumu, muhtarla ilişkisi, köyün
altyapı şartları nasıl... Ve dramaya geçtik.

Cavit öğretmenimiz hemen köy ahalisi
oldu. Biz, canlandırma gereği, KODA ekibi
olarak drama gereği köye gittik ve hazırla-
dığımız sorular üzerinden bir köyü tanıma-
ya, anlamaya çalıştık. Bu çalışma ardından
Öykü ve Hatice öğretmenlerimiz bize dö-
nüt verdiler. Bir köye giderken nasıl davra-
nılır, neler yapılır, nelere dikkat edilmelidir
bizlere aktardılar. Ardından, pandemi dö-
neminde dahi yılmadan nasıl köy okulları-
na ulaştıklarını anlattılar. Telefonla herkesi
arayarak telekonferans yoluyla eğitim ver-
diklerini söylediler. KODA'ya "İmkansız!"
de ve sonra otur, neleri başardıklarını izle.

Günün sonunda, orada çalışan iki dene-
yimli öğretmenimizle tanıştık. Onlardan
da deneyimlerini dinledik. Gittikleri köy-
lere eğitimi nasıl ulaştırdıklarını aktardı-
lar bizlere. Bu kapanış da günü dolu dolu
tamamlamamızı sağladı. İlham verici bir
gündü. Bütün öğretmenlerime ve katı-
lımcı arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Filmde Tourette sendromuna sahip bir
öğretmenin mesleğini yapmak için verdi-
ği uğraşlar ve sonrasında, girdiği sınıftaki
öğrencilerin başarılı olması adına verdiği
mücadeleler yer almaktaydı. Yer yer duy-
gulandıran, yer yer sinirlendiren ve Hint
yapımı filmlerin olmazsa olmazı şarkılı
dans kısımları ile yer yer güldüren güzel
bir motivasyon filmiydi. Evet motivasyon
filmiydi, diyorum çünkü filmde yaşanmış
olan zorluklar bir anda çözüme kavuştu ve
şarkılı dans gösterisinin bir parçası oldu.
Gerçek hayatla kıyaslama yaptığımızda
biri öğretmen adayı olarak zorluklar ile
karşılaşacak olmamız kaçınılmaz bir ger-
çek, ama karşılaştığımız zorluklar filmde-
ki gibi büyük ise onları bu kadar kısa süre
içerisinde çözemeyecek olduğumuzun
farkında olmamız gerekiyor. Yani gerçek
hayatta zorluğu çözmek için vermiş oldu-
ğumuz savaşlar, şarkılı bir dans gösterisi
ile akıp gitmeyecek. Bizzat zorlukların içe-
risinde olacak ve getirdikleriyle yüzleşe-
ceğiz. Değirmek istediğim ve beni filmin
genelinden daha çok etkileyen bir söz
vardı filmde: "Neden, değil; neden olma-
sın?" Bu sözü, hayatımızın merkezine koy-
mamız gerektiğini düşünüyorum. Bir ka-
rar alırken, bir seçim yaparken, bir tavsiye
verirken, bir işe başlarken ve en önemlisi
bir hayal kurarken... Hayatımızın her anın-
da bize yol göstereceğine ve cesaret vere-
ceğine inandığım bir söz. Film hakkında
genel bir yorum yapmam gerekirse, filmi
gerçekçi bulmadığım sözlerim için filmi
beğenmediğimi düşünenler olabilir ama
aksine filmi beğendim.

Çünkü ihtiyacım olan motivasyonu bana
kazandırdı ve benim gözümde amacına
ulaşmış oldu.

Film haricinde ise filmi izleme süreci-
mizde teknik birkaç sorun oldu ve hava
şartları sebebiyle istediğimiz ambiyansı
oluşturamadık. Hava soğuk olduğundan,
dışarıda yapmayı planladığımız etkinliği,
okulda içimize çok da sinmeyen bir sınıfa
taşımak durumunda kaldık. Bu durumlar
bizde bir burukluk oluştursa da KODA'dan
gelen hocalarımız ve kendi okul hocala-
rımızın sıcak ve içten gülümsemeleri ve
sözleri, yukarıda bahsettiğim filmde ge-
çen şarkılı dans gösterileri gibi bizdeki bu-
rukluğu bir anda yok etti diyebilirim. Film
bitip dışarı çıktığımızda bizleri dışarıda
Hafife hocamızın teleskop sürprizi karşı-
ladı. Teleskopla dolunaya baktıktan sonra
yüzümüzde oluşan büyük bir tebessüm
ile oradan ayrıldık.

Sona gelirken, aksaklık ve izlediğimiz fil-
mi göz önünde bulundurarak filmde et-
kilendiğim söze geri dönmek istedim.
Neden istediğimiz olmadı, demek yerine;
'Neden burası da olmasın?'dan hareket-
le bu etkinliği gerçekleştirdik biz aslında.
O yüzden lütfen sizler de her zaman için
"Neden, değil; NEDEN OLMASIN?" deme-
yi unutmayın. Bizleri bu güzel çatı altına
dahil ettikleri için öncelikle kendi okul ho-
calarına, sonrasında ise bizleri bu çatı al-
tına kabul ettikleri için KODA ailesine çok
teşekkür ederim. Çok güzel bir etkinlikti.

KÜLTÜR & SANAT

“Hiçkırık Filmi Üzerine”

Yazar: Zübeyde Canal

Öncelikle herkese merhaba. Ben Kasta-
monu Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bö-
lümü 3. sınıf öğrencisi Zübeyde CANAL.
Topluma Hizmet Uygulamaları dersi kap-
samında tanışmış olduğumuz KODA ile
beraber bu sene çok güzel bir KİA

mezun buluşması geçirdik. Bu yazıyı yaz-
mamın amacı, gerçekleştirmiş olduğum-
uz film izleme etkinliğimizi anlatmak.
Seçmiş olduğumuz filmin adı, Hiçkırık.

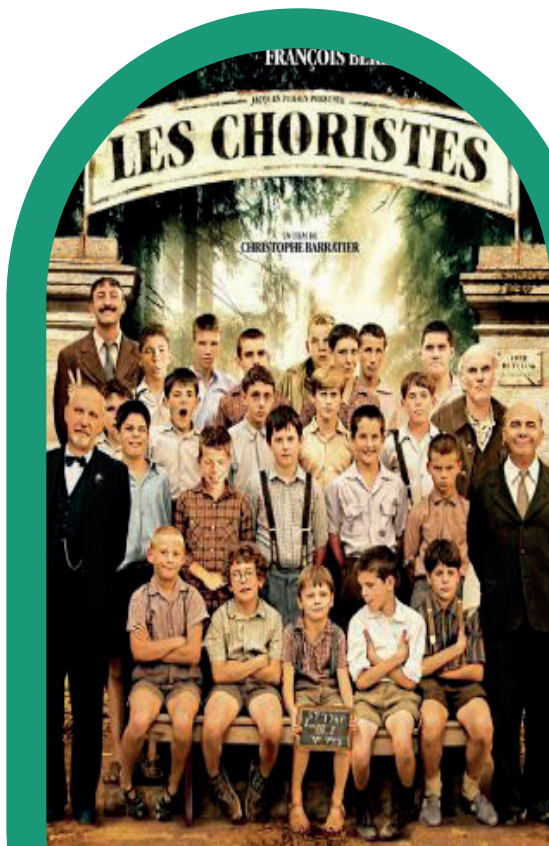
“İzmir’de Film Etkinliği: “Koro””

Yazar: Mustafa Balçal

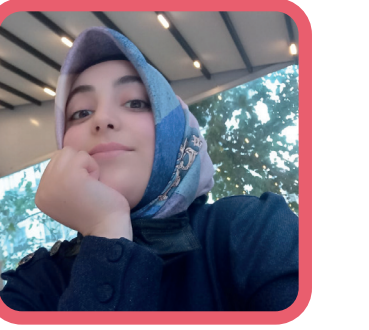
Ege Üniversitesi Eğitim Fakültesi’ndeki öğrenciler olarak film izleme etkinliği yapacağımız için arkadaşlarımızdan eğitim alanına yönelik film önerilerinde bulunmalarını istedik. Yapılan önerilerin ardından Koro filmini izlemeye karar verdik. Filmi yaklaşık yirmi beş kişi izledik. Film sonunda arkadaşlarımızla film hakkında tartışacağımız için filmi odaklanmış bir şekilde izlemek daha heyecan vericiydi, filmdeki her ayrıntıyı ve verilmeye çalışılan bütün mesajları aklımda tutmaya çalıştım. Filmde kötü yönetilen bir yatılı okula yeni atanan müzik öğretmenin, buradaki sorunlu öğrencilerin yaşamlarını müziği kullanarak etkilemesi anlatılmakta. Film daha ilk dakikalarında beni içine çekmeye başladı. Müzikal türde bir film olduğu için koro sık sık şarkılar söylemekteydi, bu da hiç sıkılmadan filmi bitirmemi sağladı. Film, eğitim sistemindeki klasik ve eski tip anlayışlarla yeni bakış açılarının çeliştiği noktaları güzelce ortaya koyduğundan bana farkındalık kazandırdı. Okulun müdürü, öğrencilerin olumlu ya da olumsuz olarak sergiledikleri davranışların altında yatan nedenleri aramak yerine

öğrencilere nasıl ceza vereceği konusuna eğilmiş durumdaydı. Öğrencilerin müzik öğretmeni ise bir davranışın altında yatan asıl sebepleri belirledikten sonra çözüm önerileri bularak karar almaktaydı. Bu iki zıt durum okul müdürü ve müzik öğretmeni üzerinden etkili bir şekilde işlenmişti. Filmi izledikten sonra bazı arkadaşlarımız, işleri olduğu için aramızdan ayrılmak durumunda kaldılar. Bir de tartışma sırasında, konudan konuya çok hızlı geçişler oldu, tartışmayı yönlendiren bir moderatör olmadığı için ara ara karmaşa oldu. Bu kısımlar biraz daha zenginleştirilebilseydi çok daha verimli bir etkinlik olmuş olacaktı.

“Cahil Hoca’ya Cahil Kalmak”

Yazar: Seher Kurunç

Cahil Hoca, Jacques Rancière tarafından yazılan, her kesim tarafından tartışılan, eğitimcilerin üzerine düşünmesi yorumlaması gereken bir başyapıt. Kitabın yola çıkış noktası arka kapağında çok güzel özetlenmiş: “Felsefenin elması Joseph Jacotot’nun başına düşmüştür: 1818’de sürgünde bir devrimci olan Jacotot, Belçika’da Fransız edebiyatı okutmanı olarak yarı zamanlı bir iş bulur: Tek kelime Fransızca bilmeyen Flamanlara kendisi de tek kelime Flamanca bilmediği halde hocalık etmek zorundadır... Fenelon’nun iki dilli bir Telemak baskısı koşar imdadına; öğrencilerinin kendi kendilerine Fransızca’yı ve kitabı öğrenmelerine kılavuzluk eder. İnsanın bilmediğini de öğretebileceğini gösteren bu tuhaf deneyin sezindirdiği kaçınılmaz sonucu anlatmakta hiç gecikmez Jacotot: Bilen ile bilmeyenin, öğreten ile öğrenenin, kol emekçisi ile zihin emekçisinin, kısacası zekaların eşitliği.”

Biz de KİA mezun okuma grubunda bu kitap üzerine, arkadaşımızın sorduğu sorularla akıl yürüttük. Sorulardan bazıları şöyleydi:

? Öğretmen olarak bilmediğimiz bir konuyu, hiçbir ortak noktamızın olmadığı bir öğrenci grubuna anlatabilir miyiz?

? Öğrenciliğimizi ele alırsak böyle bir öğreticiyi dikkate alır mıyız?

? Bu tarz bir öğrenme ortamında öğrencinin motivasyonu ne olabilir?

Soruları herkes bilgisi ve becerisi dahilinde cevaplandırabilirdi, bu çok basitçe yapılabilirdi. Örneğin ilk soruya “Hayır, böyle bir şey mümkün değil.” diyerek başladık. Ama konuşmaya devam ettikçe, yazarın eleştirisini anlamaya çalıştıkça bizim de görüşlerimiz değişti. Öyle ki tartışmamız, yazarın “Özgürleştirmeksizin eğiten aptallaştırır.” sözünden yola çıkarak, ‘aptallaştırıcı’ eğitimin hepimizin maruz kaldığı belki de maruz bırakacağı eğitim biçimi olduğu idrakiyle sonuçlandı. Onun için ben de bu yazıya, cevaplardan çok sorularla devam etmek istiyorum.

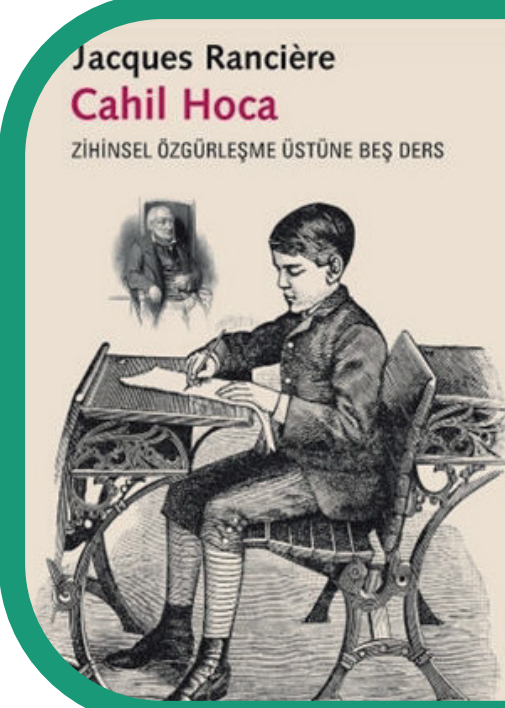
“Birine bir şey açıklamak, her şeyden önce ona kendi başına anlayamadığını göstermektir.” diyor yazar. Biz de buna dayanarak şunları sorabiliriz:

? Öğretmen olmak; “Ben biliyorum, sen bilmiyor musun?” diye haykırmak mıdır?

? Öğretmen, kitle iktidar ilişkisinin mevcudiyetini ve toplumsal düzenin işleyişini idame ettiren biri; bildikleri onu bilgin, diğerlerini cahil kılmaya muktedir kişi midir?

? Eğitim, başat kültürün emellerini gerçekleştirmesi için bir basamak olarak mı kullanılıyor toplumlar da?

Biz düşünelim, bakalım Rancière daha neleri dile getirme cesaretinde bulunmuş.

Halkı aptallaştıran asıl unsurun öğrenimsizlik değil, zekasının aşağı olduğuna duyduğu inanç, olduğunu söylüyor Ranciere. Bu bakışın hakim olduğu eğitim anlayışında, biz öğretmenler öğrencilerimizin zekasını küçümsemeliyiz, onu yapamaya-çağına, başarısız olacağına inandırmalıyız ki onlar üzerinde otoritemizi kurabilelim, onları istediğimiz gibi idare edelim, onların 'öğret(m)en'i olabilelim. Peki sevgili öğretmenlerim, tabirimi maruz görmenizi istirham ederim, biz at yetiştiricisi miyiz? Fikir alışverişlerimizi değerlendirdince, KİA mezun okuma grubunun, insanların at olmadıklarını, biz öğretmenlerin de onları

ehlileştirmek gibi bir misyonumuzun olmadığını kavratmak adına özgürleştirici bir platform olduğunu gördüm. Tartışmada değiştiğimiz gibi, özgürleştirebilmek için önce insanın kendi zihnini azat etmesi gerekiyor, zincir altında kimseyi özgürleştirmek mümkün değil. Ve dünyayı inşa etmek istiyorsak, önce kendimizi inşa etmemiz gerekiyor. Bunun için de sorgulayabileceğimiz, tartışabileceğimiz, eleştirebileceğimiz ve kendimizi inşa edebileceğimiz alanlara ihtiyacımız var. Okuma grubu, bunlardan biriydi, devamının gelmesi ve başka gruplara ilham vermesini diliyorum.

KPSS ve Sonrası

“KPSS Hazırlık Notları”

Yazar: Ayşe Taplak

Son senemin nasıl geçtiğine dair çok gözlem yapma fırsatım olmadı. Ben hep anlık yaşamayı seven bir insan olduğum için öyle yapmaya devam ettim. Son sene KPSS senesi olmalı mı? Bu sorunun cevabı benim açımdan, evet. 4. sınıfa geçmeden önceki yaz döneminde sınav hazırlıklarına başlanmalı tabii önce dershaneye mi gidilecek, yoksa bireysel bir çalışma süreci mi olacak buna karar verilmeli. Alanında en iyi hocaların kimler olduğu araştırılmalı. Kitap alımı, deneme alımı vs. yaparak eksikler tamamlanmalı. Başlama planı yapılmalı. Son sene sınava çalışmak dışarıdan görüldüğü kadar kolay değil maalesef. Staj, okul dersleri, KPSS süreci hepsi bir olunca çok yoğun zamanlardan geçiyoruz. Bu süreçte aynı zamanda kendimizi de geliştirmemiz gerekiyor. Farklı etkinliklere, ortamlara, kurslara katılmalıyız. Ben bu süreçte, hem sürekli

Sınav her şey ya da hiçbir şey değildir!

arkadaşlarımla eğlendim hem ders çalıştım hem de staja hep hazırlıklı gittim. Yani, ne kadar verimli geçirilirse o kadar aktif ve vergi geçirmeye çalıştım. Sınav senem diye kendimi sosyal çevremden tamamen soyutlamadım. aksine o ortamdan ayrılacağım için daha da sosyal olmaya çalıştım. Bazen öyle zamanlar oldu ki belki 2 hafta kadar KPSS'ye dair hiçbir şey yapmadım. Dil kursuna katıldım, stajda mesleki anlamda çok şey öğrendim. Yalnız tek bir şeyde sabit kalmamak için çalıştım. Bence böyle olmalıyız. Sizlere tavsiyem şudur, sınav her şey ya da hiçbir şey değildir. Kendimize de zaman ayırmamız gerekiyor. Çünkü bu yaşlarımıza bir daha dönmeyeceğiz.

“Bir KPSS Hazırlık Notu Daha”

Yazar: Nimet Ergin

Değerli öğretmen adayı arkadaşlarım,

Herkese merhabalar, ben Nimet Ergin. Ben de bir Köye İlk Adım Programı mezunuyum. Sizlere KPSS hakkındaki deneyim, görüş ve önerilerimi iletmek istiyorum, umarım sizler için faydalı olur. KPSS süreci zorlu bir maraton, hepimizin bildiği gibi. Bu sınavda başarıya giden yol ise düzenli bir çalışmadan geçmektedir. Düzenli bir çalışmadan kastettiğim ise şudur: Bizler ne kadar çok konu çalışıp onlarca soru bankası bitirsek de çalıştığımız konuların tekrarlarını mutlaka aralıklı olarak yapmamız gerekmektedir. Aksi takdirde çalıştığımız konuların bize faydası yarı yarıya inecektir.

Çok önem verdiğim konulardan bir diğeri, soru çözümü. Burada yayınevlerinin “Ben daha zor sorarım.” yarışına lütfen dahil olmayalım. Net olmayan sorularla değerli vaktimizi lütfen harcamayalım. Yayınevlerinin sorularında boğulmayalım. Konuları çalıştıktan sonra ilk önce mutlaka çıkmış soruları çözmenizi öneriyorum. Bu bizlere şunu gösterecektir: Yaptığım çalışmalar ile ÖSYM sorularını çözebiliyorum mu, çözemiyorum mu? İşte bunun içindir ki rehberimiz ÖSYM ve çıkmış sorular olmalıdır.

Gk-Gy sınavının bir hız sınavı olduğunu unutmayalım. Sorular rahatlıkla yapılabilir düzeydedir ama zamanı iyi ayarlamamız gerekiyor. Denemelerde nasıl bir yol izlemişsek gerçek sınavda da aynı şekilde yapmamız lazım. Sınav anında yapılacak bir taktik değişikliği bize pahalıya mal olabilir.

Denemelerde çözüm sıramızı net bir şekilde belirleyip gerçek sınavda aynısını uygulamak her zaman daha iyidir.

Eğitim Bilimleri sınavında ise zaman gayet yeterli olacak hatta artacaktır. Onun için soruları çözerken rahat olmanızı öneririm. Tek bir kavramdan, kelimeden, noktadan hareketle cevaba ulaşmanız sizi bazen yanıltabilir. Bu duruma düşmemek için verilen soruyu bir bütün şeklinde ele alıp son kısımlara daha dikkatli bakmamız bize yardımcı olacaktır.

En son kısım olan ÖABT'ye geldik :) İşte sınavımızın belirleyicisi. Bu alana çok fazla yüklenmemiz hiçbir soruna yol açmayacaktır, emin olabilirsiniz. Diğer bütün sınavların kurtarıcısıdır ÖABT. Onun için çok iyi yapmamız lazım. Burada kaynak seçerken çok titiz davranmamız gerekmektedir. Piyasada gerçekten sınırlı kaynak var ve bu kaynakların bir ikisi hariç hiçbir sınavla uyuşmamaktadır. Kaynaklarda verilecek olan yanlış bir bilgi ya da bilgiler bize çok fazla zarar verecektir.

Sınava bir ay kala çok sıkılacaksınız, bırakmayı düşüneceksiniz ama unutmayın rakipleriniz masada çalışmaya devam ediyor olacak. Sınavdan sonra keşkelerimizin olmaması için şimdi hayatımızdaki birçok aktiviteyi ertelemek mantıklı bir yol olacaktır. Yarın ‘Pişmanım.’ dememek için bugünü en iyi şekilde değerlendirmek bizi başarıya götürecektir. Eğitimle kalın...

“ KPSS Notlarımız Bitmedi ”

Yazar: Mustafa Kara

Merhaba öğretmen arkadaşlarım. Ben Mustafa. Ege'2022 mezunu olarak KPSS'ye dershanesiz hazırlanan koca yürekliydim. Aslında dershaneye gidip gitmemekle alakalı değil, hepimiz birer koca yürekliyiz. Nitekim diğer öğretmenliklere nazaran derya deniz bir alanımız, sorumlu olduğumuz oldukça fazla dersimiz var. Dolayısıyla yorucu ve yıpratıcı bir süreç olsa da olumlu sonuçlandığında sonuna kadar geçecek bir dönem olarak nitelendirebiliriz. Bu yazıda, bu dönemi dershaneye gitmeden süreci atlarmayı düşünenlere tecrübemi aktarmayı istedim. Dereceye girmek gibi amacım olmadığı için çok yoğun çalışmadığım bir süreç geçirmekteyim. Klasik tabirlerle “planlısanız, kendinize inanıyorsanız...” diye başlamak yerine gerçekçi bir bakışla süreçten bahsedeyim.

KPSS özellikle biz öğretmen adayları için oldukça geniş kapsamlı bir sınav. Dolayısıyla uygulayacağınız strateji işinizi kolaylaştırmalı. Ben Matematik ve Türkçe temelime güvendiğim için üzerinde en az durduğum dersler bunlardı. Ama özellikle Matematik temelini orta düzeyin altındaysa 3. sınıftan itibaren Matematik çalışmayı hobi edinin, derim. Oldukça eleyici olmasıyla beraber, her sınıf öğretmenin en az orta seviyede olması gerektiği kanaatindeyim. Matematikğiniz iyiye yazın ortasına kadar bol bol Matematik, Türkçe, Coğrafya çalışabilirsiniz. Okulda gördüğünüz Eğitim Bilimleri derslerini de önemseniz hazırlık sürecinde size iyi bir temel olacaktır. Sonuç olarak 3. sınıfta sadece temel eksiklerinizi giderin derim. 4. sınıfın başında Eğitim Bilimleri'ne başlarsanız internetteki kaliteli video konu anlatımlarıyla, dönem arasına kadar

muhtemelen dinlemiş olursunuz. (1.5- 2x hızla). Önceliğiniz konu hakimiyeti, kavram bilgileri olsun ki soru çözmeye başlamak için yeterliğiniz olsun. Benim en büyük sıkıntım Eğitim Bilimleri. Eğitim soru çözmeden olmuyor arkadaşlar. ÖABT kısmında Matematik, Türkçe, Coğrafya genel olarak GK/GY ile ortak konular barındırdığından ek olarak çok çalışma istemiyor fakat belirgin farkları da var tabii. Drama ve Çevre Eğitimi birkaç haftada bittiğinden sonlara doğru bakabilirsiniz. Alan eğitimi çok geniş olduğundan özellikle 4. sınıfın ikinci döneminden itibaren sık sık öğretim programı inceleyin. Konu anlatımı dinleyin. Unutacaksınız çok normal, fakat en azından göz aşinalığınız olsun. Son olarak Tarih... Benim genel anlamda elediğim bir ders, çünkü çalışmak gerçekten zor. Elemeyi düşünmüyorsanız 4. sınıfın birinci dönemi İnkılap Tarihi ve yakın tarih çalışabilirsiniz. Daha sonra İlk Türk Devletleri ve akabinde Osmanlı sıralaması izlemeniz yararlı olur. Bol bol deneme çözün. Denemeleri sınavların orijinal saatinde çözmeye özen gösterin. Bunun için dershanelerin dışardan öğrenci aldığı Türkiye geneli sınavlarına muhakkak katılın ki, az çok yerinizi, eksiklerinizi görün.

Hem okul, hem staj, hem KPSS... Oldukça yoğun bir dönem sizi bekliyor. Fakat bir buçuk seneliğine KPSS'yi hayatınızın bir parçası haline getirerseniz, bu süreci çok stres yapmadan aşabilirsiniz bence. Üniversitenizin son senesi olduğunu da unutmayın ki bu tempoda güzel anılar biriktirin. KPSS'ye birkaç kere daha girebilirsiniz ama üniversite günlerini geri getiremezsiniz. Umarım her birimiz ilk senede atanır, öğrencilerimize ulaşır, okullarda birlikte çalışırız. Yolumuz açık olsun.

“ Atama Sürecine Dair Deneyimler ”

Yazar: Özge Nur Kot

23-24 yaşlarına geldiğimizde çoğumuzun hedefi haline gelir mezuniyet sonrasında hemen meslek sahibi olmak. Öğretmenlerin de çalışma hayatına hangi sektörde devam edeceğine karar verdikten sonra hazırlanmaya başladığı sınavdır KPSS. Yorucu ve stresli geçen hazırlık sürecinin ardından sıra, bölüm sonu canavarına gelmiştir: Sınavlar açıklanır ve tercih süreci başlar. Belki de birçok kişi için sınava hazırlanmaktan daha stresli bir kısımdır burası. Kısıtlı bir zamanda kişinin kendisini tatmin edeceği şehir ve okul tercihi yapması gerekir. Bölüm sonu canavarı diyorum çünkü 4-5 gün gibi kısa bir sürede yüzlerce okul araştırmak gerçek anlamda son vakit finallere çalışmak gibidir. Atama öncesinde 'Neresi olsa giderim' mantığı, tercih zamanı yavaş yavaş yerini ince elenip sık dokunmuş hâle bırakır. Tabii ki tercihleri yaparken en önemlisi kendinizi iyi tanımanız ve kendinize karşı dürüst olmanızdır. Söylemek istediğim tercih yapmadan önce kişinin mutlaka önceliklerini belirlemesi gerektiğidir. Net bir şekilde önündeki kağıda bunu not almalı rotasını seçimlerine göre ayarlamalıdır. Bunların başlıca olanları: Ulaşım, şehrin imkanları, okulun merkeze uzaklığı, okulun imkanları, norm durumu, sınıf mevcudu vb. çoğaltılabilir.

Örneğin sosyal medyanın da etkisiyle özellikle köy okullarına artan ilgi, okulları sıfırdan düzenleme, doğal yaşam vb. görüntüler kimimize çekici gelir. Fakat bunlar görüldüğü kadar toz pembe değil maalesef. Özellikle bu gibi durumlarda o tarz yerlerde görev yapan öğretmen arkadaşlardan fikir almak gerekir.

Bulunduğumuz yeri güzelleştirmek bizim elimizde!

İsabetli tercihlerin gerekliliklerinden biri de fazla şehirlere yayılmamaktır. Aday akında en fazla 3-4 şehir belirlemeli ve bu çemberde tercihlerini yapmaya özen göstermeli. 41. tercih de gelse sizi mutlu eden, isteyerek yazdığınız bir yerin gelmesi, kötü sürprizlerden iyidir.

Tercihlerin gerçekliği ve kişinin kendine net olması konusundan bahsederken uzun vadeli planlar yapması gerektiği akılda yer almalıdır. Çünkü alışma evresi geçtikten sonra bulunulan yer kişiyi tatmin etmeyebilir. Tatmini sağlayan özellikler arasında gerek şehrin imkanları gerek okulun imkanları gerekse de arkadaş ortamı olabilir. Her biri, başkası için öncelik sebebidir. Kısacası maddi ve manevi kriterler baz alınarak size göre mükemmele yakın, uzun yıllar (en az 3 sene olacağını düşünürsek) mutlu edecek, gerçekten yaşamak istediğiniz bir yerin olması çok önemlidir. Bu yüzden aday tercih öncesi psikolojik olarak bu yoğunluğa ve tercihlere, seçimlere, artı eksilerine kendisini hazırlamalıdır.

Sonuç olarak unutmamız gereken bir şey var ki nereye gidersek gidelim bulduğumuz yeri güzelleştirmek bizim elimizde.

“ KİA Mezunu Öğretmenlerimiz Şimdi Neredeler, Nasıllar? ”

Yazar: Selvet Erdoğan & Kevser Şentürk

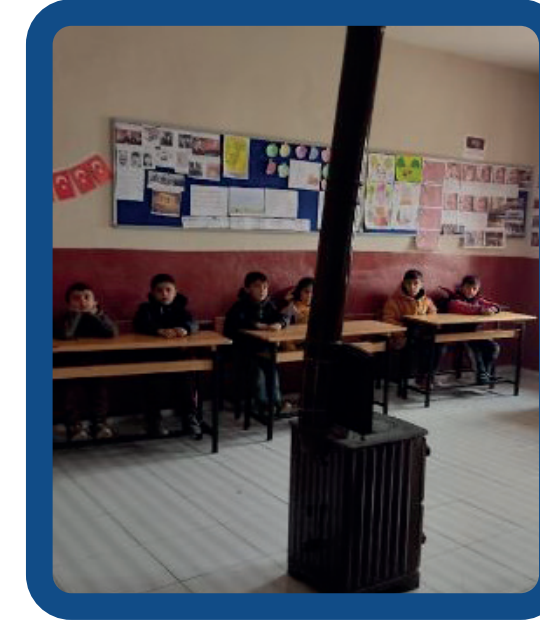
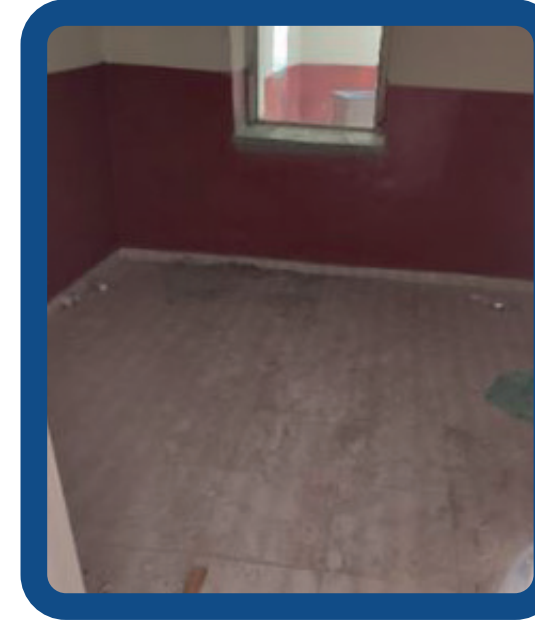
Biz, Kırıkkale Üniversitesi'nden Selvet Erdoğan ve Hacettepe Üniversitesi'nden Kevser Şentürk, 19 Mart Cumartesi akşamı KİA mezunları için çevrimiçi bir buluşma düzenledik. Buluşmada konuşmacılarımız, meslek hayatına yeni atılmış, ilk dönem KİA mezunlarından Sinem Dağ ve İsmail Artan'dı. Öğretmenlerimiz mesleklerine başladıklarında neler ile karşılaştıkları, ne gibi sorunlar yaşadıkları ve bu sorunlara nasıl çözümler bulduklarıyla ilgili deneyimlerini katılımcılarla paylaştılar.

Katılımcı olarak etkinlikte yer alan öğretmen adayları, öğretmenliğe başladıklarında karşılaştıkları olası durumlar ve bu durumlarda neler yapabilecekleri hakkında fikir sahibi oldular.

Bizlerle deneyimlerini paylaşan öğretmenlerimiz ile öğretmenlik süreçleri hakkında röportaj gerçekleştirdik.

İğdır'da bir köy okuluna atandınız. Okula ilk gittiğinizde ne gibi sorunlarla karşılaştınız?

İlk olarak okulu bulmaya çalıştım çünkü haritada bulamamıştım. Köyün muhtarı ile iletişime geçtim. Muhtar okulda hiçbir malzemenin bulunmadığını söyledi. Hiçbir şeyden kastettiği gerçekten hiçbir şeydi. Okula gittiğimde inşaat halindeki bir bina ile karşılaştım. Okulda sıra, masa, tahta, pano, dolap, bilgisayar vb. malzemeler beklerken, karşıma boş bir bina çıktı.

**Bu sorunlara ilişkin ne gibi çözümler ürettiniz?
Bu süreçte kimlerden yardım aldınız?**

İlk olarak İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile iletişime geçtim. Eksikleri dile getirdim, ayarlamaya çalışacaklarını dile getirdiler fakat istenilen düzeyde destek alamadım. Sonrasında kapı kapı dolaştım diyebilirim. Şehirdeki okulların çoğuna gittim, okulun müdürü olduğumu ve okulda birçok birçok eksikliği olduğunu söyledim. Bütün okulların depolarına inip işime yarayacak

malzemeleri aramaya başladım ama pek başarılı olduğum söylenemez. Yardım kuruluşlarına, ünlü televizyonculara yazdım. KODA'ya yazdım, üniversiteden arkadaşlarıma, öğretmenlerime yazdım. Ellerdenden gelen her şeyi yaptılar bu şekilde birçok eksikimizi kapattık.

“ İsmail Artan ile Söyleşi ”

İlk olarak kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Adım İsmail ARTAN. Muşluyum, liseyi Bingöl'de, üniversiteyi Muş Alparslan Üniversitesi'nde okudum. 2021 yılının Eylül ayında Iğdır'ın Kavaktepe köyü ilkokuluna atandım ve aktif görevimi sürdürmekteyim. Sabırsız, mükemmeliyetçi ve konuşkan biri olduğum söylenebilir.

Şu an bulunduğunuz okulunuzun bulunduğu yeri betimler misiniz?

Ağrı Dağı'nın eteğinde, Ağrı'nın Doğubayazıt ilçesine giden yolun kenarında bulunuyor. Okul, Iğdır merkeze bağlı olup merkeze 25 km, köyün kendisine ise 2,3 km uzak. Okulun yakınında herhangi bir yerleşim yeri yoktur. Okulumuz eski okul binasının tamir edilmesi ile faaliyete geçmiştir, ilk göreve başladığım da okula ait herhangi bir malzeme bulunmuyordu. Milli Eğitimden, çevre okullardan ve kurumlardan temin edebildiklerimiz ile eğitim ve öğretime başladık.

Sizce öğretmenler hangi yeteneklere sahip olmalıdır ve mesleğe yeni başlayan öğretmenlere önerileriniz nelerdir?

Öğretmenin en büyük yeteneği mesleğini sevmesidir bence. Çünkü mesleğini seven bir öğretmen her şeyi başarabilir. Olumsuz durumlar karşısında hemen pes etmemeli çünkü oradaki öğrencilerin geleceğinin onun ellerinde olduğunu bilmeli, birinin bir şekilde bulunduğu yeri güzelleştirmesi gerektiğinin farkına varmalı, sabırlı bir şekilde olumsuz durumları ortadan kaldırmaya çalışmalıdır.

Olumsuzluklar içerisinde mesleğini yapmaya çalışan tek kişinin o olmadığını ve kendisinin son olmayacağını da bilerek ve farkına vararak hareket etmelidir. Her şeyin zamanla bir şekilde düzeleceğini düşünmeli ve sürekli hayal ettiği okul ortamını düşünerek okula gelip hayaline ulaşmak için çalışmalıdır.

“ Sinem Dağ ile Söyleşi ”

Merhabalar Sinem öğretmenim. Öncelikle bizimle bu röportajı yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ediyorum. Bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Merhabaaaa. Rica ederim ne demek. Ben 2021 yılında Diyarbakır'ın Silvan ilçesine atanan, çiçeği burnunda bir sınıf öğretmeniyim. Balıkesir'in Susurluk ilçesinde 1 sene boyunca 1. sınıfları okutarak ücretli öğretmenlik yaptım. Yaz tatilinde ilçenin köy okulunda telafi eğitiminde birleştirilmiş sınıflı bir okulda ücretli öğretmenlik yaptım. Bunlar öğretmenliğe ilk adımlarımdı. İki deneyimimde de sınıf mevcudum azdı. Taaaaa ki atanana kadar. Şimdi sınıfımın mevcudu 46 kişi.

Kalabalık bir sınıfınızın olması neticesinde ne gibi sorunlarla karşılaştınız?

Sınıf yönetiminde ve gerekli kazanımların yetiştirilmesi hususunda zorlandım. Sınıfım, kalabalık oluşunun yanı sıra, ikili öğretme açık, müstakil olmayan bir sınıftı. Ayrıca 3 tane özel eğitimli öğrencim vardı. Sınıfımı istediğim gibi düzenlesem de sabahçı grup bozuyordu. Sıralar eskiydi ve sınıf hijyenik değildi. Bu sorunların yanında okuttuğum kademe 1. sınıf olduğundan büyük bir temel atmam gerekti. Hem davranış hem de akademik olarak... 46 öğrenciye aynı anda aynı dikkatle seslenmek ve ulaşmak oldukça zordu. Öğrencilerin ikide bir yanıma gelmeleri, bir şeyler söylemeleri,

ders esnasında garip isteklerde bulunmaları ve daha birçok şey...Kalabalık bir sınıfta kitap değişimi, ödev kontrolü çok zaman alıyordu. Bu nedenle sanatsal ve sosyal etkinliklere yeteri kadar zaman ayıramıyordum.Yetiştirmem gereken kazanımlar varken hangi birini yapsam diye dönüp duruyordum. Ayrıca okul yönetimimiz de sıkıntılıydı. Müdürümüz okula gelmiyordu, müdür yardımcılarımız tarafından mobbinge uğruyorduk. Yani aslında çoğu öğretmene göre sınıfımın kapısını kapatıp Pollyanna olan tek öğretmendum diyebilirim.

Yaşadığınız bu sorunlarını çözebilmek için neler yaptınız?

Sınıf içinde davranış sorunlarını azaltmak için önce her gün, sonra her hafta başı olmak üzere kuralların kralı, kraliçesi seçiyorduk. 5 kez kral veya kraliçe olan, sonunda imparator oluyordu. Bu kişiler sınıfta kurallara uymayanları takip ediyordu. Bu uygulamadan verim aldım. Çocuklara sınıfı sevdirdim. Sınıf olarak “1/B nasıl bir sınıf olmalı ve oldu?” gibi konuşmalarımıza hiç ara vermedik. Çocuklar sınıfta kendini çok değerli hissediyordu. Derslerimde bolca materyal ve oyun kullandım. Metaforlara, yakınlık ilkesine ve sınıftaki uyaranlara dikkat ettim. Sınıfa örtüler, kalemler, boyalar, materyaller temin ettim. Tamir edilmesi gereken her şeye koştum. Ders bittiğinde duvarda ve panoda asılı olan her şeyi, örtüleri ve masamın üzerindeki eşyaları kaldırıp dolabıma kitliyorduk. Bunu ilk dönem kendim yaptım. Çocuklar öğrendikten sonra iki tane dolap sorumlusu seçtim. Sonra okumaya geçince de kütüphane sorumlusu seçmeye başladım. Bunlar hep haftalık seçiliyordu. Kitaplığımızın ve dolabın anahtarı her hafta güvendiğim bir öğrencideydi. Böylelikle benim iş yüküm hafifliyordu. Aslında kalabalık sınıfın dezavantajını avantaja çeviriyordum. Böylelikle dersimizden vakit gitmiyordu. El birliği ile sınıf toplama, kitap dağıtma, kuralları takip etme gibi görevler öğrencilerime kalıyordu.

Okul idaresi ile belge işleri olduğunda iletişim kuruyorduk. Pek birlik olmadığı için ben her şeyimi sınıfıma veriyordum. Benim için önemli olan 1/B'nin kapısından girildiğinde sınıf havasının, enerjisinin, bütünlüğün, düzenin, kuralların, sevginin ve bağın hissedilmesi idi. Ben kulaklarımı tıkayıp çocuklara odaklandım. Kalabalık demek gürültü demekti aslında, ama dersle ilgili olduğunda veya sosyal bir etkileşim sonucu ise o bizim için gürültü olmuyordu. İkisi arasındaki fark bizim sınıfımızda zamanla ayırt edilmeye başlandı. İşte o zaman her öğrenci odaklanmayı, dikkati ve öğrenmeyi becerebiliyordu diyebiliriz. Sadece sınıf yönetimini sağlarken ve ders anlatırken ses tellerim biraz zarar görüyordu. İlk yıllarımda daha bunu engelleyemiyordum. Kötü davranışlar olduğunda sınırlar geriliyordu ister istemez. Kavga ve gürültü her sınıfta olabildiği gibi benim sınıfımda da fazlaca vardı. Ama zamanla olabilecek minimum seviyeye indirdik. Ben de sesimi iyi kullanmaya çalıştım ama pek yapamadım, malum mevcut normal değil. Seneye sesim için de farklı şeyler deneyeceğim. Önerilerinizi bekliyorum. 1. sınıfta okuma yazma öğretmeye ve davranış sorunlarını çözmeye odaklıydım. Diğer senelerde umarım bunun meyvesini alırız.

Kalabalık bir sınıfta öğretmenlik yapmanın zorluklarından bahsettik. Peki öğrenci sayısının fazla olmasının avantajları, güzel yönleri var mıydı?

Tabii ki vardı. Ben kalabalık sınıfta 'öğretmen' olduğumu hissediyordum. Ayrıca sınıfı bir çiçek bahçesine benzetirsek her türden çiçek vardı sınıfımda. 'Sınıfın sözlüğü' vardı, Rümeysa. Benim anlattıklarımı kelimesi kelimesine aklında tutup yeni konularda her zaman ayağa kalkıp hatırlatma yapan öğrenci tipi. "Bu neydi?" dendiğinde yüksek sesle bilgileri sayan bir çiçek ve benim için büyük bir yardımcı aslında. Sınıfın dansçısı, ressamı, şarkıcısı, temizlik severleri de çok. Zaten kral kraliçelerimizi de biliyorsunuz.

Bunun gibi birçok çiçeğim vardı. Kalabalık sınıfta sorulan sorulara gelen cevap sayısı daha fazla olduğu için derslerimizde öğrenilenler sınıf içi yaşantılarla kalıcı hale geliyordu. Bu benim için büyük bir zenginlik. Velilerimin de çok olması avantaj. Bir işim olduğunda yardıma koşuyorlardı. WhatsApp yoluyla hepsine ulaşmayı başardım. Onları da kurallara alıştırdım. Disipline soktukten sonra bu kalabalıktan faydalanabiliyorsunuz. Fakat kurallarınız ve rutinleriniz yoksa bu sınıf bir kaos olabilir.

Yaşadığınız bu sorunları çözme sürecinde kimlerden destek aldınız?

Öncelikle ücretli öğretmenlik yaparken aklam olan, aynı ilçede görev yaptığım bir meslektaşım ile her akşam telefon görüşmeleri yapardık. 1. sınıf okutuyorduk ve pandemi zamanıydı. Dersleri verimli ve eğlenceli hale getirmek için neler yaptığımızı birbirimizle paylaşırdık.

Atandıktan sonra ise, KODA'nın Mentörlük Programı'nda mentörüm olan İmran AZBOY öğretmenimiz bolca ışık tuttu. Kalabalık bir 1. sınıf okuturken sınıfımdaki sorunlarla beraber ilgilendik, fikirler ürettik. Çoğunu uyguladım ve olumlu sonuçlar aldım. Ona minnettarım.

Mesleğe yeni başlamış olan öğretmenlerimize ne tür önerilerde bulunursunuz?

Öncelikle sesinizi gerçekten iyi kullanmayı öğrenin derim (Sesine zarar gelmiş biri olarak bu konuda yaralıyım.). Ayrıca ilk amacınız çocuklara sınıfı, okulu ve arkadaşlarını sevdirmek olsun. Çocuk yuvasını severse orada her şeyi başarabilir. İsteklerini hep zirvede tutun. Motivasyonu azalan bir öğrenci görür görmez sınıf içi değişikliklere gidin. Yeni fikirler, etkinlikler, uygulamalar ve oyunlar

üretmeye üşenmeyin. Ben bu kadar mevcutta rağmen hep beynimi çalıştırdım. Monoton olmasın diye uğraştım. Ve şimdi 20 kişilik bir sınıf bana çerez gibi gelebilir. En azından sınıf yönetimi konusunda. Ama bazen sadece bir öğrenci bile tüm sınıfa yetebilir. Bu sebeple temel çok önemli. İlk önce rutinler ve kurallarla siz öğrencilerinizin kahramanı olun, sonra onlar sizin kahramanlarınız olacaktır. Teşekkür ederim KODA!

Mezun Postası, Köye İlk Adım Programı mezunlarının katkılarıyla hazırlanmıştır.

